

Перша леді

(Excerpt in Ukrainian)

Translated by: Mariana Klymets

Contact of the translator: mklymets@yahoo.co.uk

8. «Я б могла бути кимось»

Вона склала маркізу, згорнула її, розглядаючи свої бліді долоні (свої *pale* ручки, не бліді, як по-нашому, коли зразу уявляється мертвецька блідість, а *pale*, як англійською, що означає аристократичну світлу шкіру; шкіра Вірсавії була вишукано блідою), те, як кисті лівої і правої руки, кожна окремо вимальовує своє коло, одна піднята трішечки вище за другу, та сама вісь, два протилежні напрями обертання, ручка-паличка продовжує свій рух, вона витяглася вже на добрий метр, до кінця, гачок входить у вушко горизонтального валу з намотаним на нього провощеним полотном. У дообідню пору Вірсавія його опустила (ручки так само рівномірно крутилися в протилежних напрямках), балкон знаходився на південному боці, і тепер, пізнього пообіддя, вона підняла тент, загасила тінь.

– Це дивовижно, – шепотіла вона, ледь ворущачи губами, – просто дивовижно: крутиш горизонтально – доходиш до валу, крутиш вертикально, тобто в протилежному напрямку – відразу ж інший результат, полотно розмотується, полотно змотується, хіба це не чудо? Якби я зараз була дитиною, якби я дитиною могла отак, сотаючи полотнище, відсувати тіні, мене б це захопило, цілком і повністю, я б захотіла стати інженером, або механіком, я б стала інженером або механіком, займалася би чимось конкретним, а так... ох.

Сонце стояло низенько, заливаючи вечір медовим світлом, бліде личко Вірсавії здавалося м'яким, воно було і замріяним, і лагідним, поки сонце не сіло («*За гору, за ту зелену гору*»).

9. Завершення навчання

Вручення дипломів співпало з відпусткою чоловіка, що було дуже зручно. Після урочистостей в університеті всі пішли на обід: молода пара, тато і мама Вірсавії, її однокласниця. Увечері однокласниця зауважила: *а твого добре ноги держать*.

12. Таланти Вірсавії

Вірсавія дуже зацікавилася Ніколою Теслою, дуже. Їй захотілося довідатися все про його життя і діяльність, відшукати в себе (хоча й не зізнавалася собі в цьому) паростки геніальності. Вона прочитала про дитинство майбутнього винахідника, про те, як трирічний хлопчик у темряві грозового вечора пестив кішку, а її наелектризована шерсть іскрилася, довкола утворювалася світляна аура, і раптом: пшшш, іскра перескочила, полум'я запалахкотіло, пристрасть зародилася, ой, Нікі, Нікі, шляху назад уже нема. Правду кажучи, дівчина сподівалася, що в її дитинстві теж була знаменита і доленосна подія, вона порпалася в пам'яті, порпалася, однак не знаходила нічого такого, спливав лише спогад про те, як вона якось розібрала велосипед «поні»¹ і потім склала його назад, усе зійшлося до ладу, велосипед їхав, хоча у неї й лишилася пригорща шурупів, шайб і гайок (задок посинів від татової руки), але це, звісно, не те, що вона шукала, тож Вірсавія згодилася би вже й на те, щоб набратися бодай трішки геніальності від студіювання життя і творчості Ніколи Тесли, хоча б це.

¹ Популярний у Словенії тип велосипеда

Але даремними були зусилля і копірвання в собі: Вірсавія не була ані генієм, ані винахідником, вона чесно кажучи, навіть не мала якогось особливого технічного мислення. Та все ж, дівчина володіла іншими талантами.

44. Вечеря з гостем

У гості завітав знатний і надзвичайно чарівливий пан, якийсь барон, без супутниці. Усі сіли за обідній стіл, прислуга елегантніше, аніж зазвичай, пританцьовувала: нахилитися до гостя зліва, взяти таріль лівою, затягнутою в рукавичку, рукою, забрати його круговим рухом (контрпозиція, вага на лівій нозі), нахилитися справа (контрпозиція, вага на правій нозі), круговим рухом правою рукою поставити перед гостем наступну страву, до прикладу, преніжний і м'який *стейк*, товщиною два пальці, сім хвилин на вогні, всередині рожевуватий, збоку – злегка проварене овочеve гніздечко. Чорні очі барона не зупинялися на руках, хоча він і спостерігав за танцем, навіть досить уважно, але поглядом, спрямованим у інший бік, оглянув і написане від руки меню, на якому красувався родинний герб господаря дому, з кольоровими фарбами і позолотою. Як ініціали в стародавніх римських літургійних книгах.

Барон пив червоне вино, продовжував вести розпочату історію: «...я не хотів лишати книгу на столі в кімнаті, тому, доклавши певних зусиль, висунув шухляду і поклав книгу туди. Коли я її підсунув до стінки, вона за щось зачепилася, адже шухляда була глибоченька.

«Лезо кинджала, - подумала Вірсавія, - кинджала, кривавого жала».

«Рукопис, - подумав Давид, - мабуть, Аристотелів загублений запис».

54. Ad aspera per astra

Вже в перші місяці спільного життя їй явилось чудо. Він умів усе, абсолютно усе: чистити забиту трубу, крохмалити сорочки, класти плитку, перевісити дверцята холодильника з лівого боку на правий, він також умів голими руками ловити рибу, скубати курей, в'язати, робити з попелу і свинячого жиру мило; він знав, у яку фазу місяця рубають дерева і колють порося, якимось він сказав: «ну чому ти дивуєшся, пастух мусить знати всяке різне, щоб потім стати царем». Їй майнула думка про те, що майбутній дружині царя достатньо вміти його спокусити і наважитися відправити на смерть власного чоловіка. Давид, помітивши, що личко Вірсавії посмутніло, поцілував її у шию, обійняв: «а ти знала, що я вмію імітувати Канглера?» Давид знаменито вдавав політика; завдяки його кривлянням і червоному вину цілий вечір вони аж за животи хапалися від реготу.

Переклад Мар'яни Климець